

Când Edward Carney își luă la revedere de la Percey, soția sa, nu se gândi nici o secundă că o vedea pentru ultima oară.

Se urcă în mașina parcată într-un loc găsit cu greu pe East Eighty-first Street din Manhattan și intră în trafic. Carney, om cu simțul observației, văzu o furgonetă neagră parcată lângă reședința lor. O furgonetă veche cu geamurile stropite cu noroi. Se uită atent și recunoscă plăcuța cu numere de West Virginia; își dădu seama că văzuse vehiculul de mai multe ori pe stradă în ultimele zile. Imediat însă, mașinile din fața lui începură să se miște mai repede. Prinse semaforul galben și uită complet de dubă. Intră curând pe autostrada FDR și se îndreptă spre nord.

Douăzeci de minute mai târziu, apucă telefonul din mașină și își sună soția. Se îngrijoră văzând că nu răspunde. Percey ar fi trebuit să zboare împreună cu el – dăduseră cu banul cu o seară în urmă pentru cine să stea pe locul din stânga, iar ea câștigase și apoi îi aruncase unul dintre bine cunoscutele ei zâmbete victorioase. La ora trei noaptea se trezise însă cu o migrenă înfiorătoare care a chinuit-o toată ziua. După câteva telefoane, găsiseră un copilot care să o înlocuiască, iar Percey luase un Fiorinal și se culcase.

Doar o migrenă o putea face să renunțe la pilotaj.

Edward Carney, un bărbat înalt de patruzeci și cinci de ani ce încă-și mai purta părul tuns militar, își lungi gâtul în timp ce asculta telefonul care suna la kilometri distanță. Când intră robotul, puse la loc receptorul, ușor îngrijorat.

Conducea cu o viteză constantă de nouăzeci de kilometri pe oră, pe mijlocul benzii din dreapta; ca majoritatea piloților, la volan era conservator. Avea încredere în ceilalți aviatori, dar îi considera nebuni pe cei mai mulți dintre șoferi.

În biroul Hudson Air Charters din incinta aeroportului regional Mamaroneck din Westchester, îl aștepta o felie de tort. Aranjată și împodobită, Sally Anne, mirosind ca în parfumeria din magazinul Macy's, îl făcuse ea însăși pentru a sărbători noul contract al companiei. Purtând la vedere oribila broșă de stras în formă de avion primită de la nepoți de Crăciun, aceasta se uita prin încăpere pentru a se asigura că fiecare dintre cei vreo doisprezece angajați lua o porție din tortul de ciocolată neagră. Ed Carney gustă din prăjitură și vorbi despre zborul din acea seară cu Ron Talbot, al cărui pântec imens arăta că îi plac dulciurile, deși se hrănea mai ales cu cafea și țigări. Talbot, deopotrivă director de operațiuni și director executiv, își făcea griji cu voce tare în legătură cu încărcarea la timp, calculul corect al necesarului de combustibil și estimarea costurilor. Carney îi dădu restul lui de tort și-l îndemnă să se relaxeze.

Se gândi din nou la Percy, intră în birou și ridică telefonul. Dar tot nu răspunse nimeni acasă.

Acum, neliniștea se transformă în îngrijorare. Oamenii care au copii și cei care au propria afacere răspund mereu la telefon. Trânti receptorul la loc și se gândi să sune un vecin și să-l roage să treacă pe la ea. Apoi însă, un camion mare și alb se opri în fața hangarului de lângă biroul său și Ed trebui să-și reia munca.

Talbot îi aduse un teanc de documente la semnat tocmai când sosi și tânărul Tim Randolph, într-un costum închis la culoare, cu cămașă albă și cravată neagră. Tim își spunea „copilot”, iar lui Carney îi plăcea asta. „Ofițerii secunzi” erau oameni ai marilor companii, educați în spiritul acestora; deși Carney respecta orice ofițer care era competent pe locul din dreapta, nu putea să suporte îngâmfarea.

Lauren, bruneta înaltă care era asistenta lui Talbot, purta rochia ei norocoasă de un albastru asortat cu sigla companiei Hudson Air – silueta unui vultur care zboară deasupra unui glob hașurat. Se aplecă spre Carney și îi șopti:

– Acum va fi în regulă, nu?

– Va fi, o asigură el. Se îmbrățișară pentru o clipă. Îl îmbrățișă și Sally Anne și îi oferi niște tort pentru drum. El o refuză. Ed Carney își dorea să plece. Departe de sentimentalisme, departe de ceremonii. Departe de pământ.

Și, curând, chiar plecă. Naviga la cinci kilometri deasupra solului pilotând un Lear 35A, cel mai bun avion privat fabricat vreodată, fără nici un fel de înscrisuri sau însemne cu excepția numărului de înregistrare, de un argintiu lucios ca niște solzi.

Zburau spre un apus uimitor – un disc perfect portocaliu ce cobora spre niște nori imenși, roz și sângerii, prin care treceau sașeți de raze.

Doar răsăritul era la fel de minunat. Și doar furtunile – la fel de spectaculoase.

Mai erau 1 170 de kilometri până la O'Hare, distanță pe care o parcurseră în mai puțin de două ore. Controlorul traficului aerian din Chicago Center îi rugă politicos să coboare la altitudinea de 4 200 de metri, după care fură preluați de Controlul Aterizărilor din Chicago.

Tim stabili legătura.

– Aterizări Chicago. Aici Lear patru nouă *Charlie Juliet* la patru două sute.

– Bună seara, *Charlie Juliet*, spuse cu voce calmă controlorul de trafic. Coboară și rămâi la două patru sute. Altimetrul Chicago treizeci punct unu unu. Așteptați vectori la douăzeci și șapte L.

– Recepție, Chicago. *Charlie Juliet* coboară de la patru la doi.

O'Hare e cel mai aglomerat aeroport din lume; Controlul Traficului Aerian îi puse în așteptare deasupra suburbiilor din vestul orașului, unde se învârtiră în cerc așteptându-și rândul să aterizeze.

Zece minute mai târziu, vocea plăcută rosti, pe fundalul zgomotos al transmisiei: „*Charlie Juliet*, direcția zero nouă zero contra vântului la douăzeci și șapte L.

Zero nouă zero. Nouă *Charlie Juliet*“, răspunse Tim.

Carney scrută constelațiile de pe cerul uimitor de culoarea antracitului și se gândi: „Privește, Percey, sunt toate stelele nopții...“

Brusc, avu poate cea mai neprofesionistă pornire din întreaga lui carieră. Îngrijorarea pentru Percey îi crescuse ca febra. Simțea nevoia disperată de a vorbi cu ea.

– Preia tu comanda, îi spuse lui Tim.

– Recepție, îi răspunse tânărul, iar mâinile sale trecură imediat pe manșă.

Controlorul de trafic aerian se auzi:

– *Charlie Juliet*, coboară la o mie două sute. Păstrează direcția.

– Recepție, Chicago, zise Tim. Aici *Charlie Juliet* iese din două mii și coboară spre o mie.

Carney schimbă frecvența pentru a putea da un telefon. Tim îl privi.

– Sun la companie, îi explică apoi Carney.

Îl rugă pe Talbot, care răspunse, să-i facă legătura acasă. În timp ce așteptă, Carney și Tim parcurseră toate etapele procedurilor de dinaintea aterizării.

– Flapsurile extinse... la douăzeci de grade.

– Douăzeci, douăzeci, verde, răspunse Carney.

– Verifică viteza.

– O sută optzeci de noduri.

În timp ce Tim vorbea în microfon – „Chicago, aici *Charlie Juliet*, coborâm; de la doi la unu“ – Carney auzi telefonul care suna acasă în Manhattan, la 130 de kilometri distanță.

Hai, Percey, răspunde! Unde ești?

Te rog...

Controlorul de trafic aerian zise:

– *Charlie Juliet*, redu viteza la unu opt zero. Contactează turnul. Bună seara.

– Recepție, Chicago. Unu opt zero noduri. Bună seara.

Sună de trei ori.

Unde Dumnezeu poate fi? Ceva e în neregulă.

Nodul din stomac i se strânse și mai tare.

Motorul scoase un scrâșnet. Hidraulicele gemură. Paraziții pâiră în casca lui Carney.

Tim zise tare:

– Flapsurile treizeci. Reduc viteza.

– Flapsurile, treizeci, treizeci, verde. Redu viteza. Trei, verde.

Și apoi, în cele din urmă – în cască – se auzi un clic.

Vocea soției sale rostind:

– Alo?

Râse tare, ușurat.

Carney deschise gura să spună ceva, dar, înainte să scoată vreun sunet, avionul se zgâlțâi – așa de tare că într-o fracțiune de secundă forța exploziei îi smulse căștile masive de la urechi

și piloții fură aruncați în bordul de comandă. În jurul lor explodă schije și lumini.

Uimit, Carney apucă instinctiv manșa moartă cu mâna stângă; dreapta îi fusese spulberată. Se întoarse spre Tim chiar în clipa în care trupul însângerat și inert dispărea în gaura căscată pe o parte a fuzelajului.

– Dumnezeule, nu, nu...

Apoi carlinga se desprinsă complet de restul avionului, se ridică în aer lăsând în urmă fuzelajul, aripile și motoarele avionului Lear și fu înghițită de un nor de foc.

– O, Percey, șopti el. Percey...

Deși nu mai avea un microfon în care să vorbească.

De mărimea unui asteroid, în nuanța fildeşului.

Firele de nisip luceau pe ecranul calculatorului. Bărbatul era aplecat în față, cu gâtul înțepenit de durere și cu ochii mișiți – din cauza concentrării, nu pentru că ar fi avut vreo problemă oftalmologică.

În depărtare, tunete. Cerul dimineții era verde-gălbui și furtuna stătea să înceapă. Fusese cea mai umedă primăvară din ultimele decenii.

Fire de nisip...

– Mărește, ordonă el, iar imaginea de pe monitor se supuse și își dublă dimensiunile.

„Ciudad“, se gândi.

– Cursorul în jos... stop.

Se aplecă iar în față, concentrat, studiind ecranul.

Nisipul, medită Lincoln Rhyme, e o încântare pentru criminaliști: fragmente de roci, uneori amestecate cu alte materiale, având o mărime cuprinsă între 0,05 și 2 milimetri (mai mare e pietrișul și mai fin, mărul). Aderă la hainele răufăcătorului precum o vopsea lipicioasă și apare la locul crimei sau prin ascunzătorii, făcând legătura dintre ucigaș și victimă. Poate, de asemenea, să spună multe despre locul unde a fost suspectul. Nisip opac înseamnă că a fost în deșert. Nisip translucid

înseamnă că a fost pe plajă. Hornblendă înseamnă Canada. Obsidian, Hawaii. Cuarț și rocă vulcanică opacă, New England. Magnetit gri neted, vestul Marilor Lacuri.

Lincoln Rhyme nu avea însă nici cea mai vagă idee de unde provenea acest nisip. Cel din zona New York-ului era format în mare parte din cuarț și feldspat. Pietros în Strâmtoarea Long Island, foarte fin pe țărmul Atlanticului, mâlos în Hudson. Dar acesta era alb, lucitor, rugos, amestecat cu sfere mici și roșii. Și ce erau inelele acelea? Inele albe de piatră ca niște felii microscopice de calamar. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Enigma îl ținuse treaz pe Lincoln Rhyme până la ora 4 dimineată. Tocmai îi trimisese o mostră de nisip unui coleg de la laboratorul de criminalistică al FBI-ului, în Washington. O făcuse după multe ezitări – Lincoln Rhyme ura ca altcineva să răspundă la întrebările pe care și le punea.

Ceva se mișcă la fereastra de lângă pat. Se uită într-acolo. Vecinii lui – doi șoimi călători – se treziseră și se pregăteau să pornească la vânatoare. „Fiți atenți, porumbeilor“, se gândi Rhyme. Apoi își înalță capul și mormăi: „La dracu“, deși nu se referea la frustrarea de a nu identifica proba aceea nenorocită, ci la întreruperea iminentă.

Pe scări se auzeau pași grăbiți. Thom dăduse drumul vizitatorilor, însă Rhyme nu dorea vizitatori. Se uită supărat spre hol.

– Nu, nu acum, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar aceștia nu auziră, bineînțeles, și oricum nu s-ar fi oprit nici dacă ar fi auzit.

Doi...

Unul din ei era masiv. Celălalt nu.

Un ciocănit scurt în ușa descuiată și intrară.

– Lincoln.

Rhyme mormăi ceva.

Lon Sellitto era detectiv clasa întâi la NYPD și responsabil cu bunul mers al lucrurilor. Lângă el era mai tânărul și mai zveltul lui partener, Jerry Banks, îmbrăcat elegant într-un costum ecosez de un gri șobolan. Își udase bretonul rebel cu spray – Rhyme simțea miros de propan, izobutan și acetat de vinil –, dar șuvița de păr tot nu stătea la locul ei.

Bărbatul cel rotofei aruncă o privire în dormitorul de la etajul al doilea, ce măsura șase metri pe șase. Nici un tablou pe perete.

– Ce e schimbat, Linc? În încăpere?

– Nimic.

– Hei, da, știu – e curat, zise Banks, apoi se opri brusc când își dădu seama de gafă.

– Da, curat, zise Thom, imaculat în pantalonii maronii călcați, cămașa albă și cravata cu motiv floral despre care Rhyme credea că e nejustificat de țișătoare, deși el însuși i-o cumpărase tânărului, prin comandă poștală. Thom îl ajuta pe Rhyme de câțiva ani buni deja și, deși fusese concediat de două ori și își dăduse demisia o dată, criminalistul îl reangajase de tot atâtea ori pe asistentul-îngrijitor. Thom știa suficient despre cvadriplegie ca să fie doctor și învățase destule despre investiții de la Lincoln Rhyme pentru a fi detectiv. Dar el se mulțumea să fie ceea ce compania de asigurări numea „îngrijitor“, cu toate că și Rhyme, și Thom disprețuiau cuvântul. Rhyme îi spunea fie „cloșcă“, fie „pacoste“, ambele încântându-l pe cel vizat peste măsură. Acum se mișca în jurul vizitatorilor.

– Nu i-a plăcut, dar am angajat o firmă de curățenie care a făcut lună pe aici. Practic, era nevoie de o dezinsecție. Nu mi-a vorbit o zi întreagă după asta.

– Nu era nevoie de curățenie. Acum nu mai găsesc nimic.

– Dar chiar *nu trebuie* să găsească nimic, nu? contraatacă Thom. La urma urmei, pentru asta sunt aici.